

TYGLÍK

51. Loutkářská Chrudim

Č. 4.

Sředa 3. července 2009

© Vladimír Věla

Pometlo

Moji milí,

včera, při lámání tohoto čísla, mi Petr povídá: „Ty, Dádo, není to náhodou deset let?“ Nechápatě jsem se na něj podívala. „No, co jsme byli v redakci poprvé.“ A tak přišly na řadu prstíčky a počítali jsme. A opravdu, je to deset let. Přesně před deseti lety jsme nastoupili do redakce, změnili podobu tehdejšího zpravodaje, zkusili jsme ho dělat trochu jako noviny a dali jsme mu jméno Šifle Ohárum. Tehdy psal Petr Vydra jímavý článek o „mladých mužích“ (tehdy desetiletých) obětavě a s vervou roznášejících a prodávajících naše dílko. Z těch „mladých mužů“ jsou dnes skutečně mladí dvacetiletí muži, kteří studují vysoké školy, jezdí po stážích atp. Zato naši současní kolportéři tenkrát ještě chodili po houbách.

Dělali jsme v redakci tři roky. Po nás byla redakce plzeňská - Petra Kosová, Franta Kaska a spol. a jejich noviny se jmenovaly Divahadlo. Pak po dva roky Rádlo spojených sil Plzně a Turnova (Jarda Šilas Stuchlík, Radek Elhota) no a teď už po dva roky zase my. Loni se noviny jmenovaly Chrupajda - chrudimská padesátka (pajda). Letos je to Tyglík a pilný čtenář už od včerejška ví proč.

No jo, tak deset let je to. Těch divadel, těch setkání, těch probdělých nocí. Máme zkrátka malé redakční výročí. Ať žijem. Hurá!!!

Jen tak mimochodem. Vůbec za námi nechoďte. Vůbec nepíšíte. Tak ale honem. Už nám to utíká a zbývají jen dvě čísla do konce.

teta Dáda

Dračí pohádky

„Jarda Ipser je Jeremy Irons českého loutkového divadla.“

Dnes mohla Loutkářská Chrudim vidět Dračí pohádky od Čmukařů již podruhé. Odstup činí pouhých 20 let. První podobu jsem neviděl, nemohu tedy srovnávat, i když by to asi bylo na místě. Opravdu by mne zajímalo, co vede staré bardy k tomu, že oparájí zašlé kousky? Od zasloužilých pamětníků jsem vyzvěděl, že původní pohádky byly pouze dvě a že papírové lout-

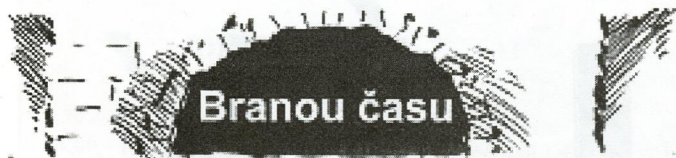
ky nahradily dřevění protagonisté. Nemá asi smysl opakovat chválu, které si Jaroušek Ipser a Dáda Weissová za svoji dnes již poloprofesionální dráhu vyslechli co hrdlo ráčí. Poetikou se zřejmě „Dračí pohádky“ také neliší od jiných neméně kvalitních inscenací. Značka „Čmukaři“ si vydobyla za těch dvacet let tak silnou pozici, že od nich dnes standardně očekáváme jistotu dobré zábavy, překvapivého pointování situací a vzájemnou souhru přesahující pouhé jevištní partnerství. Myslím, že právě o té souhře bychom se mohli zamyslet.

(„Jejich souhra je kvalitativně výš, než prostě jeden druhého poslouchat a reagovat na něj. Za tímhle je u Dády s Motýlkem společné vidění světa, podobný autorský postoj. Stačí jim se na sebe podívat a vědí. Pokud je chvíli sledujete na jevišti, pochopíte to, zaradujete se, že to je ono, a jste v tu ránu ve hře. Ve hře, kde dokáží vytvořit situaci, aniž by cokoli „hráli“. Abych to k něčemu přirovnal, je to jako v manželství, když je jeden našťvaný, nijak se netváří, ale je to ve vzduchu. To je tedy druh jednání, které vytváří situaci, jakou stačí založit a atmosféra

se o sebe postará sama. Proto příklady dvojic, které se chystá uvést Dick Darken, jsou na místě. Existence tvoří rámec před a za, a to hrani třeba u Motýlka, někdy, přichází jen jako vcelku naivní demonstrace například údivu. Ve chvíli, kdy vůči Dádě prosazuje svoji variantu něčeho, nehraje nic a je proto nejlepší; v tu chvíli jedná ve vztahu, v němž nehraje. To je největší devíza této autorsko herecké dvojice. Vidím, že se chce nad ní pozastavit znovu Dick.“)

Slamák

pokračování na straně 2 (dole)

... pokračování ze včerejška

V tu chvíli dali vědět mně. Zjistil jsem, že se něco děje. Na podzim mi Dáda řekla, že se začal ztrácet čas. Něco podobného jsem zjistil taky. Chtěl jsem o tom mluvit postupně s několika lidmi, ale ani jeden si na mě nenašel chvíli. Začal jsem si to uvědomovat vloni v létě, chvíli po poslední Chrudimi, vlastně ten den, kdy skončila. Blížila se právě velká bouřka, ukazovali ji ve zprávách. Záběry stromů vytržených z kořenů a převrácených aut mě přiměly, abych přeci jenom dal auto do garáže. Učinil jsem tak. Ráno však stálo auto na ulici. Neuměl jsem z toho udělat závěr, leda snad ten, že se můj skutek neuložil v čase. Normálně by se to muselo v čase zaznamenat a být tam, jako se v čase například uloží skutečnost, že pokrývač slápně na kluzkou tašku a zřítí se ze střechy. Zemře a jeho smrt je uložena v čase - nebude už živ více. To je jenom výklad termínu „uložit se v čase“. Vysvětluje nám to však, proč auto v garáži nebylo? Proč se ztratil ten úsek času, ve kterém se můj čin měl uložit? To doopravdy ne. Ujasněme si ještě to, že jsem si byl naprosto jist, že jsem ho tam dal. Nehodlal jsem o sobě v tomhle směru pochybovat ani proto, že nějakých devět metrů kovu je na druhé straně zdi, než by mělo být. Stalo se mi pak ještě

pokračování ze strany 1

Cesta za ní nebyla jistě bezbolestnou a vyrůstala ruku v ruce s životními peripetiemi Turnovského kulturního podhoubí. Když se na ně dnes dívám, s úžasem si uvědomuji, že pokud jsou spolu na jevišti Dáda a Motýlek, objevuje se před námi dvojice klaunů srovnatelná se jmény Oliver a Hardy, Voskovec a Werich nebo Charlie a Chaplin. „Jsou sehraní jako lachtani.“ „Jarda Ipsen je Jeremy Irons českého loutkového divadla.“ To byli ozvěny, které se rozléhaly po chodbách předstáv divadla a moje ucho je pro Vás zachytilo. Nemyslím si, že zrovna forbíny, které tvoří v inscenaci úvody mezi jednotlivými pohádkami,

pár takových věcí, a proto jsem pojal podezření, že se ztrácí čas. „Dádo, něco žere čas. Není času, nemyslím nazbyt, ale vůbec není čas, někde se ztrácí.“

„Ano,“ řekla mi při té naší podzimní schůzce. „Předpokládám, že ses s tímhle problémem obrátil na podstatně fundovanější autority, než jsem já, ale oni si na tebe nenašli čas.“ Pozorný čtenář těchto řádek ví, že předpokládala správně. Od tohoto rozhovoru, který mě utvrdil v mém podezření, jsem Dádu neviděl. Až jednoho dne se objevila v restauraci u Korunního prince a s ní byl Lukáš H. a Michal D. Přistoupili ke mně.

Mluvit začal Lukáš: „Hodně málo jsme o tom přemýšleli a tahle nabídka, Vydérko, by logicky měla přijít, když už, tak směrem od tebe ke mně, když jsi vloni na Chrudimi byl ty a ne já, ale protože se nám zdá, že jde o něco jiného, než o psaní zpravodaje, a přitom ten zpravodaj je nejspíš nutnej krok...“

„Sedněme si k támhleтому stolu,“ řekl jsem si ohledem na své společnice, o tom, že to musíme vyřídit právě teď jsem ani na okamžik nezapochoyboval.

Přítomnost Dády mi připomněla naše poslední setkání na téma mizějící čas, ale rozhovor s nimi mi na to dal zapomenout. Začal jsem se stávat součástí událostí.

kami, jsou tím, kde se oba cítí nejlépe. Jako by se Motýlek trochu styděl opřít se do diváků a čekat na smeč. O to víc však vyniká souhra a projevená radost z ní, když do ruky vezmou loutku a začnou rozehrávat příběh. Rozkošnický si vymyslí jednotlivé repliky a diváci se mohou rozkošchaně s očima dokořán opřít do sedadel a vydat se s nimi do světa fantazie plného ukrytých překvapení. Co víc si přát? Snad aby toho času na práci měli víc a život je moc neždál. Potom snad i za dalších dvacet let uvidíme tuto dvojici, která se pak bude podobat dobře vyzrálému koňaku, jak křepčí po jevišti a dětské pub-

Rada 4.: Návštěva u bojovníka poznání

Vydáme se nyní, milý příteli, na dalekou cestu přes oceán. Vydáme se do míst kde se můžeš mnoho naučit. Navštívíme přátele z kmene bojovníků poznání. V prachu pouštních cest, v horách i na zamračeném nebi můžeš hledat jejich moudrá slova.

„Umění bojovníka spočívá v tom, že hrůzu z toho, že je člověkem, vyvažuje úžasem z téhož.“ Ptáš se jaký je rozdíl mezi Tebou a bojovníkem poznání? Ten nejzákladnější rozdíl spočívá v tom, že bojovník bere vše jako výzvu, zatímco obyčejný člověk to bere jako prokletí či pozeňání. Nemrač se. Nikdo se nerodí bojovníkem, stejně jako se nestává obyčejným člověkem hned a automaticky. Cestu poznání může člověk vydržet jen jako bojovník. Bojovník nemůže reptat nebo litovat. Jeho život je nekonečnou výzvou a výzvy nelze dělit na dobré a špatné. Výzvy jsou prostě výzvy.

Pokud se rozhodneš jít cestou bojovníka a rozhodnout se můžeš pouze jednou, nezvratně, budeš muset čelit čtyřem nepřítelům.

Když se člověk vydá po stezce poznání neví vlastně vůbec co ho čeká. Hned po prvních krůčcích se musí utkat s prvním nepřítelem, s vlastním STRACHEM. Strachem z neznáma, obrovského a nekonečného. Nesmíš couvnout, je třeba postupovat krok za krokem a odrazet vlny strachu. Po určité době vytrvalého postupování si uvědomíš, že první nepřítel se někde vytratil. Pamatuji si, pokud jednou ucouvneš, budeš couvat až do konce života.

Přemohl jsi vlastní strach z neznáma a už je tu druhé nebezpečí. JASNÁ MYSL. Rozptýlí strach, ale zaslepi Tě. Budeš si myslet, že vidíš vše jasně, že právě to je pravé poznání. Opak bude pravdou. Tento soupeř je nejzákladnější, protože se do něj vejde vše a nedá se spolehlivě, narozdíl od strachu, rozpoznat. Zvítězit můžeš jenom jediným způsobem: musíš si uvědomit, že jasný pohled je téměř vždy chybou, vytvořit si názor, trpělivě čekat a užívat jasnou mysl pouze k vidění.

Po dostatečně dlouhé době najednou prohlédneš a zjistíš, že jasná mysl byla pouze ostrý bod před tvými očima. Najednou se energie, kterou si tak dlouho krotil změnil ve skutečnou MOC - třetího nepřitele. Síla a prozření ti dokážou splnit jakékoliv přání. Nic není nemožné. Jsi mistrem. Je snadné se pohodlně odevzdat a podlehnout. Stane se z tebe krutý a sobecký člověk, který bude svět využívat jako hračku pro svůj prospěch. Musíš si uvědomit, že moc, kterou jsi nabyt, nepatří tobě a že nesmíš sloužit osobním účelům. Pak se dostaneš do stavu, kdy už nemáš strach ani netrpělivou jasnou mysl a svou moc máš plně pod kontrolou. V této fázi je těžké najít motivaci hodnou činnosti bojovníka poznání. Pomalu se objeví touha zapomenout, co jsi se naučil a odpočívat. A je tu poslední nepřítel, STÁŘÍ. Nad stářím nelze zvítězit. Nesmíš se mu však poddat. Je třeba až do posledního vydechnutí odrazet jeho útoky. Jenom tak bude mít tvoje cesta smysl ...

likum bude stejně jako dnes viskat a nahlas povzbuzovat loutky i Dádu s Motýlkem. Když jsem tak mluvil o tom koňaku, tak mne napadá, že si asi jeden dám. „Tak Čmukaři! Nazdraví!“

Dick Darken

No, nebyla jsem si moc jistá, jestli ten článek mám dát na titulní stranu. Aby to nevypadalo jako protěžování. Ale kolegové mě ujistili, že mám. A já v kontextu 20ti let od premiéry „Dračích“ a 10ti let od naší první redakce nakonec říkám: „Jo, proč ne.“

teta Dáda

DNO Hradec Králové

Máme za sebou i dva "MÍRNÉ festiVÁLKY", kde vystoupily naše i pozvané kapely.

DNO je otevřené společenství lidí, kteří chtějí něco tvořit, ať už v divadle, hudbě či výtvarné oblasti. Od prosince roku 2000 jsme uspořádali 5 tematických výstav. Jsou to jedno - až několikadenní akce, kdy v rámci výstavy na společné téma (již se uskutečnily: Akt, Bar, C., Čas, Dno, Ďas, na konci června 2002 chystáme téma Ego) probíhají divadelní a hudební produkce z dílny DNA a pozvaných hostů. Vždy se představí divadlo a kapela, převážně amatérské soubory, o kterých se média příliš nezmiňují. Jako reklamy na tyto akce vznikly v ulicích města hudebně-divadelní performance, např. příběh na pokračování "Romča a Julča", divadelní průvod městem nebo pouliční kapela "Strýc Josef". Mimo to máme za sebou dva "MÍRNÉ festiVÁLKY", kde vystoupily naše i pozvané kapely. Divadelní aktivity DNA začaly v roce 2000 představením Varia-

ce na slavné téma Cyrano. Jirka Jelínek vyšel z královéhradeckého divadla Jesličky a sestavil samostatný divadelní projekt spolu s Tomášem Komárkem. Od té doby DNO uvedlo tato divadelní představení: Dalibor, Rychlé šípy, Báj - báj, Variace na slavné téma Cyrano, Hop, Rybstory, Oslík, Cesta, Rýže, Revue a stále ještě připravuje 4+1. Pouze dvě hry: Rychlé šípy a Dalibor, jsou obnovená představení, uvedená v divadle Jesličky. DNO se úspěšně zúčastnilo se svými autorskými představeními několika divadelních přehlídek (Loutkářská Chrudim 2000, 2001; Jiráskův Hronov 2001; Přelet nad loutkářským hnízdem 2001, Popelka Rakovník 2001. . .). V současné době je často zváno se svými produkcemi na různé kulturní akce v České republice.

Přátelé Mojmíra Babáčka Turnov

Šaman skal a sinusoid – to je Mojmír Babáček.

Je večer. Nad pojizerským krajem táhne se parazitní podzim, pršlavě vlezlo v parku na dětské skluzavce několik lidí vsedě, deku na ramenou, zimou koleny klepou, víno pijí a hádají se, hádají, kdo na zemi mluví. Tak sešli se tu, když soumrak prohrál válku s nocí. V hodině mezi psem a vlkem od sebe si pohlédli a věděli, že všem se něco stalo...

Kmen byl založen. Má své rituály, své božstvo a jeho moc je obrovská. Jen jedno mu stále schází. Jen jedno...

Žije toho času v městě člověk – lesní muž – neopakovatelný model, jen jednou ho potkáš na zemi. Je přímo hlavy temenem konektory lidskosti k duši světa připojen. Ten svět on zachraňuje, prsty do něj noří a nemá žádný věk. Šaman skal a sinusoid – to je Mojmír Babáček.

A tak kmen se rozhodl. Zeptal se hvězd. Mlčely. Zeptal se větru. Mlčel. Pak srdce se zeptalo a to promluvílo. Staňte se jeho přáteli, řeklo. Tak jak včela je přítelem rostlině, pije ji do dna, tak rostliny bez včel hynou. Tak vy buďte přátelé, žijte jeden pro druhého a vaše poslání dojde k slunci. Kmen odešel za šamanem. On sám protestu se zdržel, přijal fakt, jenž do tváře kmen mu vmet s vysvětlením, že on je přítel, žádný kmet.

Kmen byl potěšen. Teď když kmen už nesl jméno, jeho moc vzrostla a zmohutněla jak moudrý strom. Tak scházeli se, hýbali, chřestili, loutkám život vdechli, hádali se, hádali, kdo na zemi mluví.

Tak přišlo jaro a s ním předzvěst předstoupení před tribunál lidí s poselstvím, kdo na zemi mluví. Oni to již věděli, zasvěcení nebylo jim cizí. Však lid ztupělý nebyl vždy s to pochopit. Tak kmen vstříc jim vyšel. Jak předesláno, kmen mocí vládl velikou a znal různá kouzla. V nocích, kdy měsíc navštěvoval kraje blízké šílenství, v opojných lektvarech se zrodila formule kouzelná. Kdo znát budeš formuli tu, od pochopení dalek nebudeš.

Přátelé však věřili svému poslání, měli předměty a ochrannou píseň

Říše loutek - Praha

Zaměstnanci, po zoufalém úsilí splnit šéfovo přání, skončí do jednoho sebevraždou...

Jarmila Hannah Čermáková:
MARIULA A HRIBĚ Z RUBÍNKU
Pohádka na romské motivy, inspirovaná básněmi španělského básníka Federica Garcíi Lorcy. Odehrává se v krásné, ale chudé Andaluzii, v zemi kde slunce nemilosrdně pálí a voda je vzácná. A když při šarvátkce potřísní lidská krev poslední pramen, ztratí se voda docela. Romská dívka Mariula se vydává na namáhavou cestu za ztracenou vodou na ohnivém koni, putuje k Měsíci a nakonec až k samotnému Slunci. Vodu si však musí vyprosit starodávným rómským tancem, při kterém se tanečníci zbavují všeho zbytečného. Voda se vrátí na vyprahlou zem, která čeká na životodárnou vláhu stejně dychtivě, jako lidská srdce na lásku. Inscenace vznikla za finanční podpory Nadace rozvoje občanské společnosti v rámci programu Dživas jekhetane - Žijeme společně.

Říše loutek včera, dnes a zítra

V zadání slohového cvičení „Soubor o sobě“ stálo, že to má být povídání svěží a vtipné. Proč ne. Životopisů Říše loutek jsem již napsal desítky. Sedl jsem k psacímu stolu a - nic. Žádný nápad, žádná vtipnost, žádná svěžest. Po několikahodinovém úsilí mi přišla na mysl povídka Jaroslava Haška, ve které majitel speditérské firmy zadá svým zaměstnancům úkol, aby mu napsali vtipnou gratulaci k narozeninám. Zaměstnanci, po zoufalém úsilí splnit šéfovo přání, skončí do jednoho sebevraždou. Nehodlám je následovat a tak tedy:

Říši loutek založili v roce 1920 manželé Suchardovi, vzděláním i profesí výtvarníci. Soubor okamžitě upoutal pozornost především výtvarnou stránkou, ale také kvalitním herectvím a náročnou dramaturgií. V roce 1928 se Říše loutek přestěhovala do divadla v novostavbě Ústřední městské

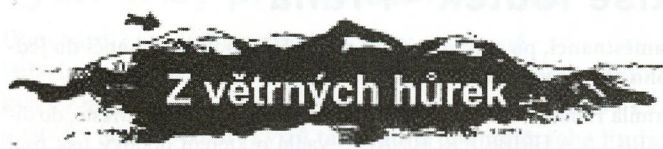
knihovny na Starém Městě, do divadla o kterém dobový tisk psal jako o nejmodernějším loutkovém divadle na světě. Tady byla v roce 1929 založena UNIMA a tady působí soubor dodnes. Spolková Říše loutek byla zrušena v roce 1953 a stal se z ní soubor lidové umělecké tvořivosti. Pod různými zřizovateli hrála do roku 1992, pak se osamostatnila jako občanské sdružení.

A jaká je současnost souboru, který za těch 82 let existence nevynechal ani jednu sezónu a do značné míry nezměnil způsob práce? Na činnosti se podílí 70 lidí, od 10 do 75 let. Hrajeme pravidelně, od října do dubna vždy v sobotu a v neděli po dvou představeních. Za sezónu to dělá okolo 110 představení. Reprizujeme zhruba 12 inscenací. Naše inscenace jsou určeny dětem od 3 - 5 let. Nad tím bude nepochybně leckdo kroutit hlavou, pokud nás rovnou nezavrhne jako vykopávku. Ale víte, že nás ta práce těší? Máme samozřejmě i mnohá vybočení z řady. Děláme výstavy (jedná z nejzajímavějších byla v Magdeburku při kongresu UNIMA v roce 2000). Jezdíme na zájezdy (mateřské školky, dětské domovy, nemocnice, pouti - ale také Francie, Německo, Dánsko, Ukrajina). Moc nás potěšilo, když jsme byli v roce 2001 pozváni na festival „Mitte Europa“ (region Bavorsko - Čechy - Sasko), kde jsme nastudovali s absolventy mistrovské pěvecké třídy Mozartovu operu Únos ze serailu a spolupracovali jsme s úžasným mezinárodním obsazením, kde bylo zastoupeno Německo, Česko, Irán, Norsko, Itálie, Slovensko, Rakousko, Švýcarsko, Jižní Afrika, USA, Mexiko. Tak si myslím, že ten náš život s loutkami není až tak nudný či stereotypní. A doufáme, že nám vydrží a my přitom zůstaneme svěží.

lesního muže. Pak oheň zaplál a šířal poslední pochybnosti, až myšlenka pravdy vznesla se z něj a nahou jak sen ji lidé vdechli.

Rada starších zasedla. Den trvalo jejich rokování, pak promluvili, by putovali světem. Slunce vyšlo nad kmenem Přátelé Mojmíra Babáčka a oni se ho dotkli.

Tak pochopili lidé, kdo na zemi mluví a kmen vydal se na cesty, by zpravil o tom lidi ještě nevědoucí.

Z větrných hůrek

Tanec živlů

Inscenace velmi muzická, výtvarná - nejen loutky a pták, ale především obrazy jako takové.

(Krajská loutkářská přehlídka Turnovský drahokam)

Vyvrcholením večera se stal Tanec živlů souboru Přátelé Mojmir Babáčka. Inscenace, jež pro mě připomněla velmi ožehavé téma globalizace, která započala vlastně vyložením jedné kultury - tentokrát galéry kapitána Cortéze, v jinou - Aztékové. Inscenace velmi muzická, výtvarná - nejen loutky a pták, ale především obrazy jako takové - např. voda, které byly použity jako jemné, ale o to silněji působící metafory. Muzičnost a sugesci díla zvýrazňovalo přesné, citlivé a adekvátní použití hudebních nástrojů. Inscenace, která z živlů byla asi nejvíce o ohni, lze charakterizovat jako velikou báseň a působivě přiblížení jedné vzdálené a zaniklé civilizace. Co není výtkou, pouze má otázka je, co si vlastně aktéři o samotném vylovení myslí. Že Aztécky dýchají je jasné, nicméně zničila se tato civilizace vlastními spory, sama, a zevnitř vlastní bohorovností? Lecčemu již

napovídá spor vladaře a kouzelníka - šamana, ve kterém vítězí kouzelník. Když lid očekává návrat vládce, připlouvají Španělé a lid se jim vrhá bezelstně do náručí. Má to být pro současný stav naší civilizace varování? Mě zážitek tyhle otázky navodil a dokonale díla mají vyvolávat podnětné otázky. Nicméně soubor si vybral veliký úkol, a i z tohoto hlediska by se k němu mělo přistupovat, protože je otázkou, jestli soubor přešel z poetického vyprávění do dramatického času. Je otázkou, jestli i tohle bylo ambicí tvůrců, poněvadž čas zde byl více rituální a sváteční, nežli čas dramatický. Proto zde pro mě například na rozdíl od Jana Mertvy chyběla katarze. Dělal mi problém se vcítit do vládce jako do člověka, ale tento problém mám i v dnešní době. Proto si stojím za tím, že hra je alespoň pro mě dramaturgicky přínosná, inspirativní a objevná.

Mírek Drábek

Mariula a hříbě z rubínku

Text je dětem blízký parodií na důvěrně známé školské prostředí.

(Festival pražských amatérských loutkářů Praha)

Zdůvodnění nominace pražské Říše loutek na 51.LCH Porota Festivalu pražských amatérských loutkářů (ve dnech 22.-24. března 2002) ve složení Jitka Dvorská, Ivan Anthon, Jan Klos, Miroslav Langášek, Jaroslav Vidlař udělila Umělecké scéně Říše loutek z Prahy hlavní cenu přehlídky za inscenaci hry Jarmily Hannah Čermákové Mariula a hříbě z rubínku. Současně ji nominovala k přímému postupu na letošní Loutkářskou Chrudim. Především jde o inscenaci v nejlepším slova smyslu angažovanou, která se snaží dětem přiblížit jeden z nejožehavějších problémů

současné společnosti a vést je k pochopení, že hodnota každého člověka neodvisí od barvy pleti, ale výlučně od jeho charakteru a jednání. Samozřejmě, že si porota je vědoma nedostatku v autorské předloze, zejména leckdy chabých motivací jednání hrajících figur a občas i naivity jevištních řešení, které se ani režii nepodařilo při vši snaze odstranit, či alespoň překrýt hereckým projevem. Ne vždy proto scénický výsledek nabyl na přesvědčivosti (např. zůstává nejasná příčina zániku vodního pramene, naznačený rasový konflikt se vyřeší sám o sobě pouze tím, že se "bílý" mla-

Oslík

Pokračování „seriálu“ inscenací Dna na principu provokativních parafrází známých příběhů, pohádek, mýtů se kvůli úrazu jedné z členek souboru nekoná. Náhradou uvidíte Rýži a Operetku.

(Krajská loutkářská přehlídka Hradec Králové)

Oslík je pokračováním „seriálu“ inscenací Dna na principu provokativních parafrází známých příběhů, pohádek, mýtů... obracených naruby většinou v pointě. Tentokrát jde o příběh oslíka, který musel tak dlouho vozit děti, až je začal nemít rád, a když pak jednoho dne požádal jeho a jeho kamaráda volka o přístřeší jakýsi manželský pár a v chlévě se jim narodilo děťátko, kvůli němuž dal tamní vládce vyvraždit všechna nemluvnata, osel byl šťasten - už nemusí vozit děti.

Tuto anekdotu rozehrává dvojice herců před orchestrem sedícím za nimi pomocí hadrového manekýna osla, k němuž se později přidají i další tři zmíněné postavy - a rozehrává ji s úspěchem. Nejen díky tomu, že tento druh černého až drastického humoru je momentálně žádan, nejen díky již vypracovanému stylu souboru, ale i díky dynamice, napětí i poměrně přesnému herectví a loutkoherectví.

Diváci se smějí - anekdota plní svůj účel. Ale přeci jen bych tu přivítal - při zachování všech parametrů anekdoty, v čele s její zábavností - hlubší význam na jejím dnu. Neb jsou anekdoty, při kterých se jen zasmějeme - a nic. A jsou anekdoty, při kterých se zasmějeme - a ještě něco zůstává. A dno už vícekrát (v Rychlých šípech, Báji, Rybstory...) prokázalo, že má i na ty druhé.

Ale možná, jde jen o akcenty a vyváženost jednotlivých motivů: kdyby loutkový oslík víc existoval jako jednající subjekt, s nímž se můžeme solidarizovat, kdybychom opravdu důrazně pocítili nesnesitelnou namáhavost, ba otravnost jeho práce, kdyby tolik nedominovalo chtít nechtě silné téma betlémské, kdyby...

Buď jak buď desetiminutová drobníčka zaujala natolik, že ji porota navrhuje do širšího výběru 51. loutkářské Chrudimi.

Luděk Richter

dík zamiluje do Mariuly aj.) Nicméně tematická záslužnost tohoto představení přes výhrady zůstává nesporná.

Svým návrhem porota rovněž sleduje obohatit program LCH o došti opomíjený druh loutek, protože na přehlídkách se marionety objevují víc než sporadicky, a tím také bývá ovlivňována amatérská loutkářská činnost vůbec - marionety postupně soubory - až na výjimky - opouštějí. Říše loutek patří k těm, které se jim věnují soustavně, už tradičně jejich loutkoherci se v jejich vedení mohou poměřovat dokonce i s profesionály - a je to zřejmě i z tohoto představení, dokazujícího, že marionetám "nic loutkového ani lidského není cizí". Dalším nesporným kladem je hudební stránka inscenace - jednak romská melodika v autentickém provedení (i když by méně bylo více), jednak kytarové im-

provizace Štěpána Raka silně korespondující s verši velkého španělského básníka Federika Garcia Lorky (i když začlenění těchto veršů do vlastního textu hry není vždy plně adekvátní). Loutkohercky, tj. mluvičsky i vodičsky se soubor zhostil svého úkolu na tradičně dobré úrovni, porota ocenila zejména Evu Sukovou v roli Čarodějnice, Lucii Valentovou (Mariula) a Tánu Zlesákovou (Otec Mariuly). Scénografie je dílem profesionálního výtvarníka Ivana Antoše, ve výsledku šťastnějším u loutek, než u scénické složky.

Vcelku jde o inscenaci, která nejen uspěla v měřítku kraje, ale může se poměřovat s jinými i nad tento rámec - navíc být pro ně v ledasčems inspirující.

V Praze 24.3.2002

Za porotu: Miroslav Langášek

Bílé bratrstvo

Bílé bratrstvo nebo-li porota 51. Loutkářské Chrudimi pracuje ve složení: Blanka Luňáková - Josephová (předsedkyně poroty), Jaroslav Milfajt, Josef Brůček, František Kaska a Vladimír Zajíc.

BYLO NEBYLO

Soubor v jednom bloku zahrál dvě zcela odlišné pohádky. První, JAK KVŮLI VAJÍČKU ŠEL KOHOUT NA ZÁMEK, byla pohádka krátká, jasná, svižná, vtipná, přesná v provedení. Například i na tak malé ploše a bez dlouhého rozehrávání byly „vystřiženy“ tři honičky při chytání kohouta pokaždé jinak. Loutky kohouta a slepic byly v situacích vedeny v rámci daných možností přesně. Nic se nerozpatlávalo, vše směřovalo k danému cíli. I role a roličky byly mezi mládež rozděleny podle jejich možností a schopností.

Druhou pohádku HEBE HEBE HEBERE s první spojovala v provedení živá hudba, čistý zpěv, pěkná mluva a kultivovaný cit pro výtvarno. Žánrově ale byly obě pohádky zcela odlišné. V pohádce HEBE HEBE HEBERE občas

vznikal dojem, jakoby herci neznali podstatu – anebo spíš - jakoby si nemohli vybrat, o čem chtějí hrát. Bylo to o svobodě? Bylo to o poznání, že „Ruce jako ruce.“? Nebo to mělo být o tom, jak rychle člověk zapomene své původní povolání (poslání)? Oproti první jednoduché a přímočaré anekdotě herci ve složitě stavbě druhé pohádky jakoby uvízli v těžkém jíl baladických témat, psychologického hraní a z nich na dětském divadle často vznikajících jevištních nepřesností. Například logicky pochybná scéna s čarodějnicemi a kahanem nebo nevyjasněný vztah Matěje ke skřítkům.

Josef Brůček

PS: Teď mě napadlo: Nebylo by příště lepší hrát každou pohádku zvlášť?

J.B.

HADRFOUS

V podání dětské části turnovského souboru „Na zidli“ jsme viděli maňáskové paravanové divadlo s činoherní rolí vypravěče – spisovatelky, píšící na zakázku pohádku o Hadrfousovi. Živý jazyk textu Jiřího Čendy Břenka, psaný v hovorové češtině, si kolektiv souboru upravil jako „zhmotnělou“ pohádku o babičce a dědečkovi, mlsných zajících, ospalém strašákově a o ukradeném zelí. Odehrává se ve dvou plánech paravanů se stylizovanou textilní

aplikací domečku u lesa. Scénu doplňuje stolek spisovatelky s telefonem a velkou spisovatelkou tužkou. V nekomplikovaném příběhu slyšíme písničky na lidové motivy vedené jednoduchou melodickou linkou elektronického píána. Projev dětských herců je v činoherním i loutkovém plánu přirozený a otevřený. Režie šikovně využívá jednotlivých typů v obsazení postav. Ve hře s maňáskem se objevují i principy rakvičkového divadla. Výtvarná stylizace scény i loutek odpovídá požadavkům předlohy

KRÁL V KUKANI

Záměrem inscenace bylo předvést jednoduchý vtipný příběh (další z pohádek naruby) o království napadeném drakem, který je pak zlikvidován skupinou důlních skřítků. Hrál se tyčkovými loutkami s dovoděním živou rukou (drak byl loutka tyčová) na jednoduché, téměř improvizované scéně - paravan s několika hracími prostory.

V představení došlo (nebo spíše nedošlo) k setkání textu Jana Vodňanského (z nepříliš šťastného období) a inscenačních schopností a možností souboru Loutkino Brno. Vyprávění této anekdoty s pointou sdělenou dopředu, tedy proč nosí princezna (královna?) krále v kukani, snaha o zdivadelnění textu spíše mlžila. Loutky důlních skřítků a lidí byly téměř zaměnitelné a rozhodně stejně velké, odlišovala je pouze hra ve dvou plánech (horní a spodní část paravanu). A jak se stalo, že právě trpaslíci mohou přemoci draka, je nejprve vtipně připraveno objevením ocasu draka v podzemí a důmyslným nákresem drakolapu, později však je lapení draka vizuálně nevýrazné, zmatené a to podstatné je sděleno pomocí televizního komentátora. Zařazení diváckých plánů (komentátor, drbný u novin, zachránce princezen) je patrně snahou o ozvláštnění, obohacení inscenace, ale není výraznější odůvodněno (vyjma snahou o rámování příběhu rozhovorem u novin, pak ale chyběl podobný závěr, ve kterém však byla pointa znovu sdělena princeznou, ale vše v podstatě ústilo do závěrečné děkovačky - show). Představení neschopných nápadníků - zachránců se opět v logice příběhu odehrálo jen slovně, oba živáci neměli ani znaky, ani chování typů, které jim byly přisouzeny (stařec a jeliman).

Co se týká hry loutek, která byla jedním ze základních divadelních prostředků, pak si soubor svou práci příliš neulehčil. Výtvarná stylizace loutek snad avizovala určitou grotesknost, ale v princi-

pu byly loutky (dle našeho názoru) ošklivé a jak už bylo zmíněno navzájem zaměnitelné, díky neustálému hemžení se pytlovina těla slévala do zmatené masy. Mnohem podařenější byla loutka draka, ta ale byla s ostatními výtvary nesourodá. Využití živé ruky by vyžadovalo větší přesnost a citlivost loutkoherců, až na výjimky byly pohyby a gesta poměrně nahodilá a zmatená. Jazykově někdy až krkolomný text nešel dětem příliš do úst (ani od úst), spolu s méně kvalitní jevištní mluvou některých bylo důsledkem nepřenesení všech informací divákovi. Děni na jevišti bylo podřízeno strhujícímu temporytmu, který byl zvýrazněn zvuky a hudbou doprovodné hudební skupiny.

Hudební složka byla velmi výrazným prvkem inscenace, která inklinovala k formě muzikálu a samotná hudba byla notně inspirována lepší i horší tradicí televizních a filmových muzikálů s dětmi a pro děti. Zpěv byl dynamický, intonačně zvládnutý (vzhledem k věku a množství účinkujících klobouk dolů), bohužel opět nebylo rozumět všem textům. Zařazení písni navíc nepomáhalo jevištnímu sdělení, spíše jen umocňovalo rozjásanou atmosféru.

Výslednému dojmu z představení vévodí obrovský náboj aktérů, radost z jevištní existence, určitá suverenity v projevu (ne vždy podložená kvalitou) a už zmíněná dynamika, výrazný temporytmus. Ve spojení s již zmíněným věku interpretů neadekvátním jazykem a humorem, mohlo pak představení na část diváků (včetně mě) působit dojmem secvičeného, spíše „zvenku“ vytvořeného tvaru. Pokud je cílem práce souboru chut bavit (a vnímat to, že diváky baví), pak dle reakcí diváků byl naplněn. Navíc minimálně část dětí se zřejmě těšila nejen sklizeným úspěchem, ale i hrou samotnou. Myslet více na možnosti a potřeby samotných (někdy velmi malých) aktérů, to je patrně cesta, kudy by se soubor měl ubírat.

frk

a je vkusná. Doporučoval bych z dramaturgického hlediska vypointovat v závěru situaci naznačenou v úvodu pohádky (rozhovor spisovatelky s nakladatelstvím), dále důsledněji a přesněji rozehrávat „rakvičkárnou“ a soustředit se na srozumitelnost jevištní mluvy či temporytmus inscenace (ranní

úterní představení). Díky vyváženosti všech inscenačních složek pohádky „Hadrfous“ vzniklo sympatické, milé a solidní divadelní představení.
J. Milfajt

MÍČEK FLÍČEK

Soubor Sněženky Opava se chopil dnes už legendárního textu Jana Malíka Míček Flíček, v úpravě Věry Jiříčkové. A skvěle by bylo, kdyby se ho chopil po svém, což ovšem neučinil. Odehrál ho „dobově“ ve stylu poplatném Malíkově éře, totiž popisně, konvenčně, poctivě. A tak měli dědeček s babičkou nejenom neodmyslitelně vybavení jako bekovku, šátek a torničku s buřtem, ale stejně tak zodpovědně pronášeli i repliky typu – Slyšíš, babičko, Míček!... nebo – Koukej, dědečku, ptáček!... atp.

Tak jako u Ševce Dratvičky souboru Klubíčko Cvikov má divák tendenci uvalit vinu na text. Zastaralý, příliš naivní, pasé. Osobně nevidím chybu ve špatné předloze, jako spíš v přístupu k ní nebo v chybějící snaze vůbec nějaký jiný přístup hledat. Svým tvrzením bych si nebyla jistá, kdybych přímo nepamatovala několik úspěšných inscenací stejných titulů v podání profesionálních divadel (Dratvička v Naivním divadle Liberci

a v plzeňské Alfě, Flíček v podání studentů katedry loutkářství DAMU a později i Václava Koubka a Mirky Vydrové v pražském Divadle u věže). Problém zcela jistě netkví v tom, že by „profici byli lepší!...!

Pokud se k podobným předlohám nebude přistupovat s dávkou nadsázky a humoru (pozor! – nemluví o parodii!), existuje riziko, že tvůrci ztratí jistotu, z jakého popudu se vlastně diváci smějí. Klasický Budulínek se snad ještě dnes dá pojmut zcela seriózně, ale Malíkův Flíček je už sám o sobě parafrází na něj. A tak pokud se jeho inscenování nestane jakýmsi spouštěcím momentem k hravosti, ztratí se i důvod k jeho uvedení.

Všechny další výtky ke konkrétním nesrovnalostem v představení jsou najednou nedůležité, ale jmenujme aspoň některé...

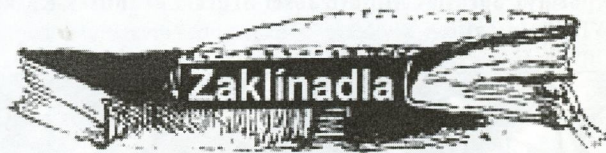
Herečka ztvárňující Míčka se na začátku důsledně skrývá, takže Míček „mluví sám“ – když se pak herečka objeví, jejich dvojedinost se tak rychle nespojuje... Výstup Draka na začátku hry, kdy

láká Míčka do doupěte, je podkreslen skučením větru – a na konci je to vlastně zase vítr, který Draka zneškodní...

Počítá-li se v představení s reakcemi dětí nebo jsou-li k tomu přímo vyzvány, je nutné počítat s různými možnostmi jejich odpovědí a upra-

vit repliky herců podle nich. Jinak se otázky stanou pouze řečnickými. Velmi příjemným překvapením byl herecký výkon představitelky Draka.

Blanka Luňáková

Padesátá první...

Už je slyšet bubnování,
s ním veliké radování.
Tři démoni městem kráčí,
královna jim sotva stačí.

V Chrudimi zas loutky hrají,
všechny děti radost mají.
Padesátý první rej,
jenom jim to BOŽE přej.

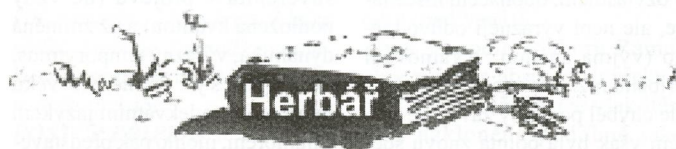
Klíč od města přebírají,
zážitků nám mnoho dají.

Pozdní večer už se blíží,
k ohňostroji loutky vzhlíží.
Jako kdyby z mrtvých vstal,
FREDY s QENNY při něm hrál.

Zahájení mělo šťávu,
nadšencům a radním slávu.

Karel Dvořák
Chrudim 30. června 2002
23.00 hod.

Přišlo e-mailem (2. část). Děkujeme.

Rok 2002 by mohl být klidně nazván Rokem českého loutkového divadla, v roce 2002 totiž slavíme:

- 90 let existence revue Loutkář, nejstaršího odborného loutkářského časopisu na světě a podle znalců i nejstaršího, dodnes existujícího divadelního časopisu vůbec!
- 50 let loutkářské katedry DAMU v Praze, první a nejstarší loutkářské vysoké školy na světě!
- 30 let od založení unikátního loutkářského muzea (Muzea loutkářských kultur) v Chrudimi
- Rok Josefa Skupy a Jiřího Trnky, jak nazvali řadu akcí spojených s těmito slavnými osobnostmi, které podstatně ovlivnily české loutkové divadlo XX.století, plzeňští pořadatelé.

Plejáda slavicích jubilatů je letos vůbec úctyhodná: Ladislav Dvořák, Pavel Kalfus, Miroslav Melena, Karel Makonj, Petr Nosálek, Pavel Vašíček, František Písek, Pavel Polák, Bedřich Svatoň, Jiří Středa, Alois Tománek a ještě celá řada dalších.

Akademie múzických umění, Praha - loutkářská katedra

V r. 1951 byl - v souvislosti s vydáním Divadelního zákona (1948), který fakticky i právně zrovnoprávnil v Československé republice loutkáře s ostatními divadelními umělci - vydán ministerský pokyn k založení loutkářské katedry. Výuka na Loutkářské katedře DAMU, prvním vysokoškolském loutkářském učilišti na světě, byla zahájena 2.10.1952. Ve funkci vedoucího katedry se vystřídali J.Skupa (1952-53), prof. E.Kolár (1953-1962), E.Vodičková (1962-1965), doc.Z.Raifanda (1965-1968), prof.dr.M.Česal (1968-1988) a doc. A.Tománek (1988-1990). Součástí katedry byla v letech 1956-62 studijní scéna LOUTKA, na níž své první režijní i herecké pokusy publiku předvedli mladí studenti, kteří se v následujících letech stali vůdčími osobnostmi formujícího se moderního českého i slovenského profesionálního loutkového divadla či jiných uměleckých oborů (mj. Juraj Herz, Jan Švankmajer, Jiří Smec, Jiří Středa, Karel Brožek). Na katedře absolvovala řada osobností současného českého i zahraničního loutkového divadla. Od r. 1990 je vedoucím katedry, která změnila své jméno na Katedra alternativního a loutkového divadla a od r.1994 působí v nově upravené budově na nové adrese v Karlově ulici v Praze, prof. Josef Krofta. Katedra se dělí na tři kabinety: herecký, režijně-dramaturgický a scénografický, působí zde rovněž kabinet teorie a kritiky. Hlavním směřováním katedry je propojení všech divadelních žánrů, s akcentem na divadelnost, divadelní metaforu a rozmanitost vyjadřovacích prostředků. Katedra je součástí Divadelní akademie múzických umění (DAMU), která má od r. 1999 i vlastní divadelní scénu.

**Slálabohu, nic nemusím překračovat, ani podlézat.
Všechny předměty, které tu mají, jsou totiž ve vzduchu.**

Jak jednou přičuchnete k seminářům a nahlédnete za roušku tajemství, už nemůžete přestat. Musíte znovu mezi čarodějovi učně, aby vám neutekl ani jeden příslib, objev, naděje. A třebaže na to máte jen chvilku, přece se můžete ledacos dozvědět.

Cesta do eFka byla nejen lemována ale přímo zaplněna klečícími seminaristy, kteří v té nejpokornější poloze, uložené jim patrně lektorkou-čarodějkou, malovali na papundekl tajné obrázky a znaky, označující osobu, která chce zůstat inkognito. K tomu mi asistent Jirka řekl: „Víš, hlavně, co hlavně tam nesmíš napsat?!“ „Vím.“ „Tak to tam prosím tě nepiš. Ani nenaznačuj.“ Teprve, když jsem to svatošvatě slíbil, uvedl mne asistent Jirka k čarodějce Janě Štické. Co to, Jano, vyrábíte?

„Vyrábíme rekvizity, které použijeme až úplně na závěr celého týdne. Prošli jsme město a vymysleli jsme si na každé místo akci, kterou tam podnikneme.“ Co a na jakém místě, to nesmím napsat a bude pro mě lepší, když se přinejmenším budu tvářit, že to nevím; nejlépe když na to úplně zapomenu. Propletl jsem se tedy labyrintem kartonů, přeskočil tůň vodových barev, odolal touze chopit se štětce a držet se ho až do čtvrtka, až mě moje vlastní obratnost a smysl pro orientaci vynesly na chodbu. V tu chvíli kolem mě přefrčel muž na koloběžce, celé z papíru. Dosud nejsem s to to pochopit.

Vstoupil jsem do susedícího B. Slálabohu, nic nemusím překračovat, ani podlézat. Všechny předměty, které tu mají, jsou totiž ve vzduchu. Vše, co se vznášelo moc dlouho a jeví tendenci dopadnout na zem, vždy uchopí něčí ruka a vynese to znovu na balistickou dráhu vlastní všem žonglérským míčkům, kruhům a éterickým šátkům. Ne že by tam občas něco neupadlo, ale pokud ano, tak to někdo zase zvednul a poslal do vzduchu. Učni zkrátka trénují a trénují. Když se dost vynacvičí, komponují malá představení a naopak.

Zažije kejklířství renesanci? Ptám se Zoji Mikotové. „Ano, a právě proto jsem šťastná, že tady na LCh se objevilo něco nového v nabídce seminářů... Zavolám Adélku, to je velká průkopnice.“ Přichází patrně nejmladší účastnice semináře a jeho lektorka Adéla Kratochvílová. Opakuji otázku. „Žonglérství už má renesanci. Je tu poprvé, ale v tom, si myslím, jsou loutkáři napřed, že si tohleto uvědomili. A hned zareagovali na to, co se ve světě děje a co se u nás začíná dít.“

Pobyl jsem patrně dlouho. Když přicházím do Ěčka, „Nezávazného navazování“, Jirka Polehňa již vodí svoje miminko a nemá je ani navázané, prostě jako manekýna. Aha, už padla. Loutky mají siestu a šlofika a tak i my jdeme na oběd. Zase jsem nestihnul všechno, tak někdy příště.

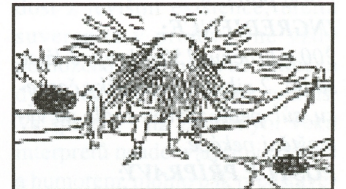
Petr Vydra

Ukázka z vlastní tvorby semináře I.

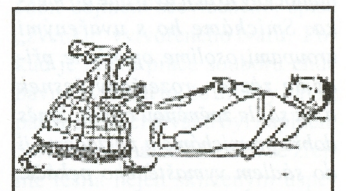
**Žil jeden dědeček na stromě,
létali ptáci kolem něj.
Ti ptáci měli krásné peří,
Štípali dědka do kadeří.
Chudák dědeček ze stromu.**

Honza Chumchal, seminář I

**Jeden vrhač nožů z Prahy
Se ženou si hrál na vrahy
Schoval se a řekl "Už"
Když ho našla hodil nůž
Ten vrhač nožů z Prahy**

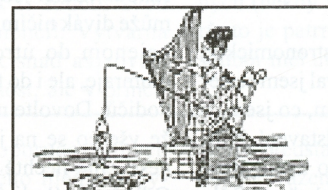
Jakub Šmíd, seminář I

WANTED

Cena za dopadení
\$5000\$

**Byla jedna mořská víla v sargasovém moři
Její srdce k rybolovu láskou přímo hoří
Ryby zvukem harfy láká
Nejvíce berou na Dvořáka
Říká víla v sargasovém moři**

Tomáš ze semináře I

Cesty mistra Hilariona

Čestný boj

Hilarion seděl na vrcholu Páté hory. Už desátý den. Opuchlýma očima sledoval západ slunce. Soumrak je trhlinou mezi světy. Když den ztrácí svou moc a noc je ještě slabá, zástupy padlých nakukují do našeho světa. Mistr Serapis Bey vždy kladl na srdce svému novicovi, aby právě za soumraku posílil s nejvyšším úsilím svoji pozornost. Jeho odříkáním týrané tělo začalo konečně ztrácet pocit důležitosti. I mysl mlčela. Už neměla co říci. Svět byl krok od toho stát se SKUTEČNÝM.

Zvedl se vítr a vmetl Hilarionovi do očí hrst prachu. „Není nic, co by tě mohlo ohrozit. Nebezpe-

čí, bolest jsou jenom tvoje iluze.“ Slyšel slova svého mistra.

Znovu otevřel oči. Fialové nebe se roztočilo, začalo plakat dlouhé bílé hady bez očí. Vrhali se na svoji kořist a zakusovali se do každického místa na jeho těle. Pronikali do úst a dál pak jícnem do žaludku. Jiní si provrtávali cestu naskrz. „Bolest a utrpení jsou pouze v tvé mysli. Postav se svému strachu ze smrti.“

Nedokázal to vydržet. S výkřikem vyskočil na zdřevěnělé nohy a začal ze sebe zuřivě strhávat vetřelce. Iluze zvítězila, propadl jejímu šílenství. Zvedl se vítr a odvál clonu prachu, kterou rozvířil svým zoufalým soubojem o život. Vyšel měsíc. Hilarion ležel k smrti

vysílený na studené zemi a hlavou se mu honila jediná myšlenka: „Zklamal jsem!“ Ploužil se nocí z Páté hory jako zpráskaný pes. Co mu řekne jeho mistr? Propadl skepsi a poprvé od doby, kdy dostal nové jméno se cítil bezmocný a slabý. Plakal. Když se blížil k obydlí Serapis Baye, kradl se jako zloděj. Mistr levitoval v tureckém sedu na prahu chatrce. Byla to jeho oblíbená meditační technika. Hilarion si provinile sedl opodál a pokorně čekal, než mistr dokončí svá cvičení.

„Odpusťte mistře, provinil jsem se slabostí. Selhal jsem...“ Nestal domluvit neboť Serapis Bay ho rázně přerušil. „Mlé! Provinil jsi se sebestilostí. Jsi jako ufnukané dítě, které se poprvé spálilo o polední písek Velké pouště. Bojoval jsi statečně a dnešní lekce tě mnoho naučila. Už víš, že Soumrak je mocný nepřítel. Poprvé jsi okusil

skutečnou prohru, ve které se hraje o víc než pár jizev. Teď se musíš uklidnit a posílit se na další boj. Pamatuji si, vždy musíš svést čestný boj. V takovém souboji nejsou poražení.“

Sotva se Hilarion položil na svoji rohož usnul hlubokým a bezešným spánkem. Ráno začal nový den, který sebou přinesl nové otázky a nové souboje. „Vždy musíš bojovat čestný boj!“ To byla slova, která mu pomáhala překonat nelehké úkoly, které si pro něj osud ještě připravil.

Co je to šoulet a jak se vaří?

Šoulet

Doba přípravy: 90 min.

Počet porcí: 4

INGREDIENCE:

200 g hrachu, 150 g krup, 3 lžíce sádla, 2 cibule, 3 stroužky česneku, sůl, pepř, zázvor, sádlo na vymaštění pekáče

POSTUP PŘÍPRAVY:

Opraný, přebraný a den předem namočený hrach uvaříme do měkka. Smícháme ho s uvařenými kroupami, osolíme, opepříme, přidáme zázvor, rozetřený česnek a na sádle zpěněnou cibuli. Směs dobře promícháme a poklademe ji do sádlem vymaštěného pekáče. V předem vyhřáté troubě zapečeme. Podávat můžeme s uzeninou a zeleninovým salátem.

Odpusťte mi tuto gastronomickou vsuvku, ale potřeboval jsem se nějak zorientovat v tom, co jsem to vlastně viděl za představení. Z inscenace jsem mnoho nepochopil a z přesmyčky "showlet" mi došlo pouze, že se asi mělo jednat o zábavu {DOSLOVA: show, (showed, shown) - boj (slang.) běžet (promítat); film.; cirkus; divadlo; dokázat; doprovodit koho; dovést koho; dát najevo; dělat se (uka-

zovat se); estráda; karneval; koutkat; krvácení z dělohy (při počátku porodu nebo menstruace, hovor.) (med.); nádhra; odhalit; odív (podívaná)}.

Život je podle souboru Rámus plný zvratů a absurdních překvapení. Ne ke každému je však štěstěna nakloněna podobně jako Forestu Gumpovi a zřejmě proto hlavní hrdina, souborem napsaného textu, Eliáš umírá nejprve na lepru, aby byl posléze milosrdně ukamenován. Proč? Inu protože se mu nechtělo "spát" se svou ženou Sárrou. To je ve velké zkratce celý autorský příběh.

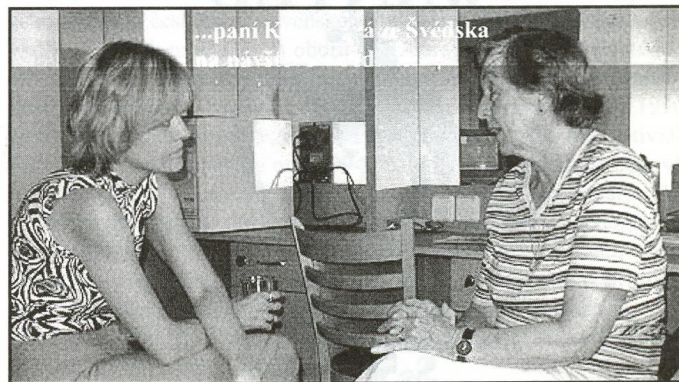
Scénu tvoří paraván a hlavní postavy jsou spodové loutky s živou rukou. Vodiči jsou přiznání a tak může divák ničím nerušeně hledět nejenom do útrobu zákulisního mumraje, ale i do tváří samotných vodičů. Dovolte mi připomenout, že vše co se na jevišti vyjevuje, nese chtě-nechtě nějaký význam. Odhalení zákulisí mělo v historii svoji slavnou éru a bylo prováděno za účelem rozbourat hranice divadelní konvence. Pokud to byl záměr jak se přiblížit divákům, tak se nezdařil. Když vidím vodičům do tváře, rád bych z jejich výrazu

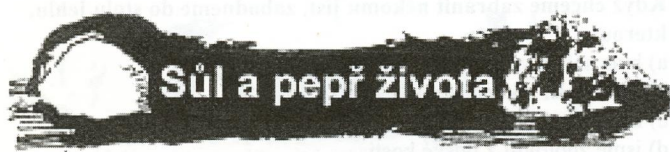
odečítal to, co loutka zahrát nedokáže. To je myslím velká rezerva a úkol na čem by se mělo pracovat. Celkem nápadité komické situace jsou prokládány písňovými kudrlinkami. Začínám mít na Chrudimí pocit, že pokud dochází souborům invence a dech, složí někdo ze souboru na kytárce píseň a inscenace je zachráněna. No budiž, divadlo je syntetické umě-

ní, tak hrajte já ráda tancuju. Třeba se nám podaří změnit Chrudim na Portu.

Je mi líto, ale Rámusákům se základní řemeslné návyky, nutné pro jevištní sdělování, vymykají kontrole. Vzniká tak košer pokrm, ze kterého je mi stejně jako nebohému Eliášovi.

Dick Darken, Simon Bolsano, Hilarion, Lukáš Hajn

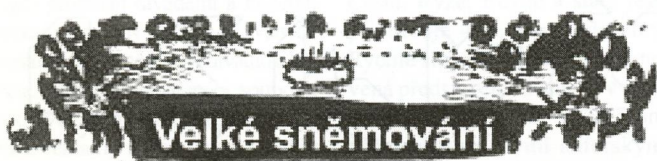

Pozastavení.

Včera člen poroty Vladimír Zajíc napsal:

„Zajímavé je, že i když máme v obličejích 60 mimických svalů pro chmury a vztek a 40 pro smích, spíše kolem sebe vidíme podmráčenost.“ Vskutku podivuhodné. Zajímavé také je, jak se i Vladimírovy obličejové mimické svaly (celkem sto) různě rozhýbávají. Těch čtyřicet pro smích třeba když vidí redakčního pejska. Těch šedesát, když se vášnivě bere o věc. Všechny sto jsem jich ještě dohromady v pohybu nikdy neviděla, ale je pravda, že jsem taky ještě nikdy všech sto dohromady neviděla v naprostém klidu. A to je také zajímavé.

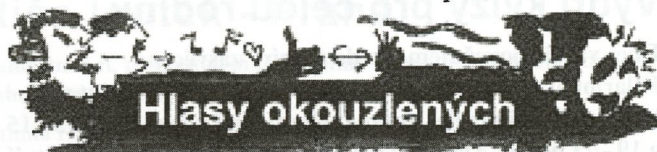
Dáda

Starší pán v plénu zavzpomínal (souhrně) na všechny dětské vypravěče, co je pamatuje, a vždy to byl problém.

Čarodějovi učni si nejprve vzali na paškál Míček Fliček Sněženek z Opavy. Marcela nám od dětí z Ch tlumočila výrazy zklamání až hrůzy. Již nikdy nic takového říkají děti zděšené představením Míček Fliček (8 - 12 let). Hába z B trochu zlověstně předznamenala, že se žongléři snaží i na špatném představení najít něco dobrého. Dá se k tomu však připočíst zmínka o nepřirozeném projevu herců a že se diváci představení mnohdy posmívali? Děčko ústy Šárky Malínkové pravilo, že se mu líbila práce s publikem a výstupy draka, protože něco přinesly. Vráťa Šrámek vidí nebezpečí v muzice. Když je písnička statická, tak to zatěžkává, zatloukává do země, zbrzdí. Lepší je přidat či zpomalit. V této souvislosti na diskusi často zaznívalo: píseň byla nudná a navíc dokola se opakuje. Géčko převedlo pozornost na autora hry, tento Malík se jen těžko dá hrát bez úpravy. Následovala připomínka mířící do řad publika: diváci by si neměli dělat srandu během představení. Tato výtka k dospělému publiku se ještě opakovala. Názor Loutkohráčů (C) byl ten, že nejspíše tréma herců zapříčinila jejich strnulost. Místo samolepek by raději viděli kresbu. EFku dělala problém zastaralost textu. Pod Krakamášovým kloboukem se vylíhnu názor, jehož kritičnost je tak půl na půl.

Akce, kdy míček rozbil hrníček, pak patří do té horší poloviny, nebyla zahrána. A Áčko jako poslední to vše jenom podtrhlo a podepsalo. Vysilač této inscenace na LCh Luděk Richter má za to, že na ní soubor zapracoval až přespříliš a dřívější prostota a sympatická naivita v přístupu i provedení byly ty tam. Předsedkyně poroty, Blancka Luňáková se řadí mezi příznivce klasiky právě jako je Míček, pokud je přístup dnešní. Ta odpovědnost, která byla vidět na členech souboru, představení spíše zatěžkávala. Pan Brůček závěrem otevřel souboru úsvit: „Půjдете dál.“ A nevynechal z toho ani: „A budete se učit mluvit.“ Soubor hrající Hadrafouse, Na židli z Turnova, nebyl přítomen a tak diskuse na toto téma proběhla jen letem světem a v referencích ze seminářů. Áčko, patrně aby nemuselo vše jen podtrhnout a podepsat, si tentokrát vzalo slovo jako první. Úkol byl vybrán přiměřeně možnostem dětí. Hraní nad střechou bylo vlastně nefunkční. Nevýrazné zeli, o něž ale šlo především. U spisovatelky nebylo věrohodné, že tomu věří. Právě v zeli však našli zalíbení děti z Cháčka. I pro ně však byl nápad se spisovatelkou nedotažen. Délka byla akorát. Vedení zajíců bylo kvitováno, bylo vidět, který kdy mluví, ne tak u babky s dědkem. Děčko to přijalo až na reproduko-

Tři prasátka a vlk, Na židli, Turnov

a

O slepičce kropenaté, DLS Blučina

...Hezký, bylo to hezký. (Co se ti nejvíce líbilo?) Nevím... (malé dítě)

...Mě nejvíce vzalo ted'ka právě ty prasátka. (dospělák)

...No dobrý./No moc ne./No nevím, mě přišlo, že ty vtipy byly takový moc jednoduchý, bylo to spíš pro menší děti. Spíš od čtyř let bych tam napsal do čtyř let. (dva „větší“ kluci)

...No, nám se to líbilo, nám se nejvíce líbily ty prasátka, ty byly sup, teda. A Bedřich nás dostal!!! Bedřich nás rozhodně rozesmál, to bylo výborný! A jinak ty děti předtím, to bylo takový, že jsme strašně slyšeli náповědu a ta nás jako rušila. A jinak to bylo takový milounký, že tam byly ty děti. (dospěláčka)

...Mně se nejvíce líbily ty prasátka, jak ten vlk tam pořád jen dýchal, to bylo dobrý. No nejvíce se mi líbily ty prasátka. (malý kluk)
...No tak, to první, jsem si myslela, že ani není loutkový divadlo, že to je klasický divadýlko náký, nebyly tam loutky ani maňásky. A to druhý, no já bych řekla, takhle, že už mě je 56 roků a že se mně zdá, že když jsem byla mladší, že byly jako náký hezky ty pohádky. I když dětem se to druhý líbilo. (důchodkyně)

Showlet Rámus Plzeň

...Nechce se mi o tom mluvit. Líbilo se mi to. (náctiletá)

...Scénograficky zajímavý, a hrozně rychlej konec. Zajímavý téma. (žena)

...Nevím, jestli jim to téma můžu věřit. / Jsou tam okamžiky, který jim můžu věřit. Třeba vztah muž žena jim můžu věřit. (muž)

...No comment, ve smyslu, že to bylo fakt příjemný. (nestor)

vanou hudbu. EFku se představení líbilo v čele se spisovatelkou, která vše glosovala. Nositelé krakamášových klobouků si povídali o Hadrafovi jen kraťoučce a nedospěli k žádnému pozitivnímu závěru. Starší pán v plénu zavzpomínal (souhrně) na všechny dětské vypravěče, co je pamatuje, a vždy to byl problém. Nad Králem v kukani ZUŠky z Nového Města se vznášela jedna velká otázka. Bylo to z těch dětí a za ně? Cháčku se líbily loutky. Chyběl jim drakolap, o němž se jen mluvilo. Princ nemožně držel meč. Na Krakamáše mluvili dětské herci překotně. Žonglérům z Géčka byl přebytný druhý TV přenos. Oproti tomu jim chyběl strach z draka či radost tam, kde náleží. Byla to show. Dále se to točilo, jak už řečeno, okolo nevhodnosti textu pro děti zvláště tak různého věku. Čím je trpaslík jako manžel pro princeznu tak přínosný, kromě toho, že bude výjimečná...? Vedoucí souboru na rozloučenou poreferoval o hracím dni: budiček, příjezd, zkouš-

ka, oběd, atd. Ať už bylo nebo nebylo, dále se diskutovalo o Bylo nebylo DdDd z Děčína. Vráťa Šrámek vznesl požadavek na občasnou změnu hudebního tématu. Hába (z žonglování) viděla představení na krajské porotě a bylo svižnější (možná též věc většího jeviště zde). V Áčku nepochopili, proč je pyžamo uniformou. Souhrně platilo, že představení bylo hodnoceno kladněji, než ostatní z toho dne a tak seminaristé hledali i doslova hnidy. Proč je ta scéna tak bílá a nažehlená? A pod. František Kaska z Bílého bratrstva si troufne klást na toto představení nároky jako na dospělě. Josef Brůček uvádí inscenaci jako úkol přiměřený dětem, které ho hráli. Na závěr Vladimír Zajíc provedl zběžnou statistiku toho, kolik představení minulý den fungovalo, kolik jen do nějaké míry a která vůbec ne.

Dosvědčuje bratranec Petr, který vše neohroženě zapisoval, zatímco mu někdo pokreslil nohu.

Vydří kvízy pro celou rodinu.

Dnes vás již považujeme za do té míry zasvěcené Hilarionovými šesti klíči, že se odvažujeme nabídnout vám kvízy z oblasti magie. Nezabývejte se jimi v časech od 13 - 15 a 19 - 21 hodin. Autoři kvízů tak činili a dodneška toho litují.

Rituální, magická technika, jak zabránit nevěře partnerky v době vaší nepřítomnosti.

- Vrazíte nůž do futer od ložnice a zlomíte v nich jeho špičku.
- Vrazíte nůž do partnerky.
- Dáte manželce nůž pod polštář.
- Dáte polštář na partnerku a vyslovíte: konsummatum est

Které z těchto přikázání nepatří do desatera?

- V sedmý den neobětuješ hovada
- Nezobrazíš si boha zpodobněním ničeho.
- Nezneužiješ jména hospodina
- Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý

Kam se pověsí ropucha při kouzlu prokletí?

- do konírny
- do komína
- za klobouk
- na knoflík u kalhot

Jakou tekutinu vpouštíme na jaře do nové nádoby, chceme-li být zbožňováni.

- svoji krev
- krev z ropuchy, která nám visí na knoflíku u kalhot
- kohoutí krev
- ropuš sliny

Když chceme zabránit někomu jíst, zabodneme do stolu jehlu, kterou:

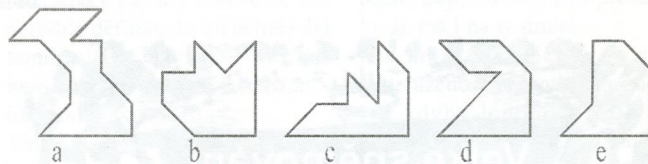
- byla sešita vazba knihy kouzel
- jsme našli v kupce sena
- kterou byl ušit rubáš
- jsme zhotovili z lidské kosti

Jakou barvu má čakra třetího oka?

- růžovou
- černou
- temně modrou
- fialovou

Hilarionovy hádanky

Ze čtyř dílků lze složit čtverec. Jeden dílek přebývá. Který?

Správné řešení úloh z prvního Tyglíku:

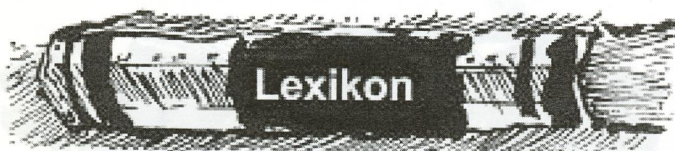
Vydří kvízy: a, a, a, a

Do řady patřil: d (první hádanka), a (druhá hádanka).

Tajenka druhé křížovky: Vztahy by neměly být souborem

Najdi Hilarionovo doporučení, dones jeho znění do redakce a budeš odměněn.

4	NOČNÍ PTÁK	PROVOZO- VATI	SIGNALI- ZAČNÍ	MUŽ. JMÉNO	SPZ. HODONINA	PARMA ZLATÁ	ŠEDIVOST	TAHLE		ZBABĚLEC	FILIPÍNSKÉ HLAVNÍ MĚSTO	TIŠÍCÍ CITO- SLOVCE	NECHATI PROJITI	ČERVENÉ BARVIVO SLOV.	PROKLETÉ
PŘÍKROST	4							18	SPZ. SEMIL		SLANINA SPZ. STRAKONIC			14	
ČIRKEVNÍ SKLADBY								21	KUCHY'N NÁDOBA UČITELKA			22			
KAZ	16				AKAD.ZKR GRANULO- VAT				ZN.CIZ. CIGARET NAŘÍKAT		1	OHNSKO AFRICKÝ STÁT			
FRANC. PŘÍTEL				PŘEMOCI DESKA S BARVAMI	15, 20						USRKNOUT SNAD			8, 17	5
HRA C.GOLDONIHO VLHKOMILNA BYLINA					7						12				19
MUŽ. JMÉNO					JIHNOT VAHA OBLAU			6	SNÍŽ.T'ON ZÁHYB NA LÁTCE					MRAVOUK	ZNAČKA RADIA
UVRHNOUT						HEBREJSKÝ BUBEN EVROPAN				BRATISL. SP.KLUB EVROPAN					
JMÉNO DRAMAT. TYLA				11				10	ZN.RADIANTU SPZ. ŽILINY		2	ŽJMÉNO RUSKÝ SOULHAS	3		
DILČÍ ROZPOČET					ROZEBÍ- RATI NA PRVKY			13							POMOC: TOF EOSIN ORADA
POPÍNAVA BYLINA					DCERA KRÁLE MINOA							INIC. FILOZOFA KANTA			

Napříč amatérskou divadelní žatvou

aneb Příležitosti k poznání a inspiraci

Loutkářská Chrudim uzavírá nejen každoroční žeh amatérského loutkářství, která se od března do dubna uskutečňuje především prostřednictvím krajových přehlídek. Uzavírá také sérii klíčových druhových celostátních přehlídek amatérského divadla, začínající již v říjnu předchozího roku pro venkovské soubory na Krakonošově divadelním podzimu ve Vysokém nad Jizerou, pokračující pro činoherní divadlo pro děti v listopadu rakovnickou POPELKOU, pro činoherní a hudební divadlo pro dospělá v květnu přehlídkami FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč, na přelomu května a června pro mladé a netradiční divadlo Šrámkovým Pískem, pro divadlo hrané dětmi v červnu Dětskou scénou v Trutnově a konečně rovněž v červnu pro tzv. divadla poezie Wolkrovým Prostějovem.

Tyto klíčové celostátní přehlídky jsou v tom kterém druhu divadla vrcholovými příležitostmi k inspiraci a ve všech případech prostředníkem k nabývání potřebných poznatků a dovedností. Jsou také i platformou výběru nej kvalitnějších a podnětných inscenací pro Jiráskův Hronov, celostátní mezidruhovou přehlídku amatérského divadla. Ten je pak půdou pro to, aby se soustředěně v jednom místě a v souvislém čase potkaly počiny nejrozličnějších divadelních druhů, v co nejpestřejší paletě žánrů, poetik a možností, které divadlo a jemu blízké druhy scénických umění skýtají. Zároveň je v současnosti jednou z největších (ne-li největší) „vzdělávací institucí“, umožňující cca 250 zájemcům účast v dílnách a seminářích, v Diskusním klubu a Problémovém klubu. Letos se na Jiráskově Hronově v tzv. Klubu (nejen) mladých divadelníků uskuteční těchto 12 tematických seminářů a dílen:

A (jako Abeceda)

Základní abeceda divadla – lektor Václav Špirit.

D (jako Dramaturgie)

Dramaturgicko – inscenační seminář – prof. Mgr. Miloslav Klíma

DK – Diskusní klub

Josef Brůček a střídavě lektori Problémového klubu.

J (jako Jeviští řeč)

Jeviští řeč – Regina Szymiková,

K (jako Kompozice)

Otázky kompozice jevištního dění – Mgr. Aleš Bergman, Ph.D..

KPR – Kurz praktické režie

Kateřina Fixová a Mgr. Pavlína Morávková.

KS – Kurz scénografie

MgA. David Bazika, Mgr. Pavel Purkrábek a Marie Rašková.

N (jako Nonverbální)

Nonverbální komunikace – Régis Duqué a Cédric Juliens z Belgie.

P (jako Pantomima)

Pantomima – Michal Dufek.

R (jako Režie)

Základy divadelní režie – Rudolf Felzmann.

S (jako Situace)

Jeviští realizace dramatické situace – Mgr. Milan Schejbal a Denisa Nová.

T (jako Tvorba)

Tvůrčí atelier autorské tvorby – Jarmila Černíková-Drobná a Pavel Fiala.

V těchto dnech je většina seminářů a dílen naplněna a přeplněna přihlášenými zájemci. Několik míst však je přeci jenom volných (viz „Nabídka na poslední chvíli“ na jiném místě našeho Tyglíku). Do jisté míry je „neomezená“ možnost být kmenovým účastníkem Diskusního klubu moderovaného členem chrudimské poroty Josefem Brůčkem.

Chcete-li se seznámit s tím, co se děje v jinýchruzích divadla a nalézat inspiraci i mimo loutkářské teritorium, budete od 1. do 10. srpna srdečně vítáni v Hronově.

Milan Strotzer

Ještě jednou o setkání

V Muzeu loutkářských kultur se jednalo o nových možnostech vystavování loutkářských sbírek

V chrudimském loutkářském muzeu se u příležitosti oslav 30. výročí založení muzea konalo ve dnech 27.-29.6. mezinárodní pracovní setkání na téma „Aktivní možnosti prezentace muzejních sbírek na začátku 3. tisíciletí“. Kromě domácích teatrologů a zástupců muzeí s významnými loutkářskými sbírkami se ho zúčastnili i zahraniční hosté, jejichž příspěvky setkání zahájily. Z Mezinárodního loutkářského muzea Antonia Pasqualina v italském Palermu přijala pozvání paní Janne Vibaek Pasqualino, která v současné době toto významné muzeum vede. Paní Pasqualino hovořila především o sběratelském úsilí, které vedlo k založení muzea a seznámila posluchače s u nás málo známou technikou tradičního sicilského marionetového divadla, které je v historii loutkového divadla známé jako Opera dei puppi. Lars Rebehn, další zahraniční host setkání, je kustodem loutkářských sbírek při Státních uměleckých sbírkách v Drážďanech. V muzeu, které na chrudimském setkání zastupoval, jsou uloženy historické varietní marionety, plošné loutky tzv. rodinných divadélek a kulisy a loutky pro theatrum mundi. Pan Rebehn ve svém referátu upřednostnil možnosti předvádět návštěvníkům loutky v akci a podpořil současné snahy vystavovatelů o divadelní rekonstrukce jak divadelních představení tak způsobu hry s jednotlivými typy loutek. Poslední referující mezi zahraničními hosty byla paní Hana Ribí-Štěpková, která přivezla do Chrudimi zajímavý videozá-

znam rekonstrukce inscenace loutkového představení z r. 1937 Krejčík-hrdina, kterou v loňském roce realizovala s českými loutkáři ve Studiu Jiřího Trnky v Praze.

Za „domácí“ hovořila o Muzeu loutkářských kultur jeho ředitelka Alena Exnarová, o úskalích vystavování historicky cenných materiálů historička Alice Dubská. Své zkušenosti z řady výstav i z rozmanité práce s historickými loutkami (rekonstrukce inscenací s brněnskou Maringotkou) nabídl účastníkům setkání Jaroslav Blecha z divadelního oddělení Moravského zemského muzea v Brně a oživil svůj příspěvek videonahrávkou filmu O statečném Vladislavovi a věrné Elišce, který v režii Josefa Krofity (a za použití historických loutek i jejich replik) vznikl v r. 1984 v pražském Krátkém filmu.

Po oba večery se u příležitosti tohoto setkání hrálo loutkové divadlo. 27. Večer přibyl do Chrudimi host ze Slovenska – Anton Anderle se svým Nejmenším cirkusem na světě a druhý večer zahrála účastníkům malého symposia Říše loutek představení Muže, který prodává rány holi na námět francouzského loutkáře E. Durantyho.

Příspěvky z chrudimského setkání si budete moci přečíst v nejbližších číslech Loutkáře, pokud se chcete něco zeptat jednoho ze zahraničních účastníků (a zároveň hosta letošního Loutkářského Chrudimi), pak máte šanci. Svůj pobyt v Chrudimi si právě o loutkářský festival prodloužil pan Lars Rebehn.

-nm-

DNES: Středa 3. 7. 2002**8.30 - 13.30** - Semináře ve svých učebnách**14.00 - 15.30** - Veřejná diskuse - foyer 1. poschodí DKP (vlevo)**Velký sál Divadla Karla Pipicha****17.00** - Mariula a hříbě z rubínku Říše loutek Praha**20.00** - Mariula a hříbě z rubínku Říše loutek Praha**Kino****10.00** - Tři prasátka a vlk Na židli Turnov a O slepičce kroupenaté DLS Blučina**16.00** - Rýže a Operetka - DNO Hradec Králové a Naslouchej Hop-hop ZUŠ Ostrov**18.00** - Rýže a Operetka DNO Hradec Králové a Naslouchej Hop-hop ZUŠ Ostrov**Malá scéna Divadla Karla Pipicha****10.00** - Showlet Rámus Plzeň**14.00** - Tanec živlů Přátelé Mojžíra Babáčka Turnov**16.00** - Tanec živlů Přátelé Mojžíra Babáčka Turnov**18.00** - Tanec živlů Přátelé Mojžíra Babáčka Turnov**Výstavní síň Divadla Karla Pipicha****17.00** - Vernisáž trojvýstavy Petra Nikla - Nástroje okamžitých her**Letní scéna****19.00** - koncert skupiny Kryštof**Měšťanská restaurace Muzeum****21.00** - Večer loutkářské osobnosti prof. Josef Krofta**ZÍTRA: Čtvrtek 4. 7. 2002****8.30 - 13.30** - Semináře ve svých učebnách**14.00 - 15.30** - Veřejná diskuse - foyer 1. poschodí DKP (vlevo)**Velký sál Divadla Karla Pipicha****20.00** - Revue DNO Hradec Králové**Kino****10.00** - Rýže a Operetka DNO Hradec Králové a Naslouchej Hop-hop ZUŠ Ostrov**Malá scéna Divadla Karla Pipicha****16.00** - Legenda bez slunce Spolupospolu Praha**18.00** - Legenda bez slunce Spolupospolu Praha**Malá scéna Divadla Karla Pipicha****10.00** - Tanec živlů Přátelé Mojžíra Babáčka Turnov**Venku****14.00** - Rodina Morousů...Starost Prostějov**16.00** - Rodina Morousů...Starost Prostějov**18.00** - Rodina Morousů...Starost Prostějov**Letní scéna****19.00** - koncert skupiny The Firebals**Velký sál Divadla Karla Pipicha****21.30** - Kwintet - zahraniční host In - Cestus Olešnice, Polsko**Zlý skřítek**

Poslyš, milý čtenáři, co je všechno možné. Člověk si tak myslí, že nezpůsoby na LCh dosáhnou svého vrcholu bleskáním v divadle, dávání si nohou na jeviště apod. Včerejší událost naznačuje(!), že tu máme něco horšího. Typ na tenhle příspěvek mi dala paní Bohuňková, ale ptal jsem se technika DKP, staršího pána, kterého vidáme u světelného pultu malé scény, pana Franty Rýdla: „Pane, Rýdle, co se to vlastně ztratilo?“ (Neboť se něco ztratilo, čtěte dál.) „Někdo vyšrouboval zařízení u inspic ve velkém divadle, spojovací krabičku, přes kterou se volá do šaten a všude (něco jako centrála domácího telefonu). Našlo se to ve sklepe - tady v tom výklenku, za tou kárkou.“ Někdo si to nejspíš připravil, že to odnese.

„Naštěstí to jen vytáhli a nevytrhli to,“ řekla mi paní Bohuňková. I to mluví pro její závěr: „Asi to potřebovali.“

Ten stín je nepříjemný, ale neberme si to zase přespříliš. Nemusí to totiž nutně padat na náš stav, na soubory. Zloději jsou nepředstavitelně drzí, chovají se samozřejmě, když někam infiltrují. Je to předpoklad jejich „povolání“. Nenechme si zkazit natožpak vzít oprávněné vědomí, že jsme mezi svými, svojí vlastní neopatrností a ztrátou základní obezřetnosti.

bratranec Petr

O slušnosti?

Bývalo dobrým zvykem, a někde stále ještě bývá, že se do divadla chodí s vypnutým telefonem, a že pokud se při představení fotí, tak bez blesku. Zdá se však, že bývávalo... Telefony zvoní skoro na každém představení a fotografové si bleskají o sto šest. Dokonce i takoví, kteří jsou členy fotoklubu (třeba místního chrudimského). Tak si říkám, kam se vytratil ten zbytek slušnosti?

Melichar - fotograf

Co jsme neřekli...

Pozornému luštiteli neuniklo, že pod včerejší křížovkou chyběl řádek na tajenku. Anča nám ale řekla, že loutkářský národ je inteligentní a každý si písmenka dovede vypsát i bez okýnek. Tak co, povedlo se Vám to?

Taky jsme vám zapomněli říci, že autorem křížovek je náš drahý kamarád oslíček Láček - Jarda Moty Ipsér. Ano ten, co Vám včera hrál draka (že je skvělý?).

Asi tisíckrát za sebou se musíme omluvit panu porotci Jaroslavu Milfajtovi. Neustále komolíme jeho jméno, přestože se snažíme to nedělat. Dnes už je snad všude správně.

Také jsme zjistili, že nejsme neomylní. Vlastně jinak, šotek nám dělá v perfektně zkontrolovaném textu neplechu. Omluvte ho, neboť ví, co činí.

Taky se nám podařilo vylepšit fotky, že jo?

No tak nás přijďte pochválit. Vždyť my ani nevíme, jestli se vám ty naše noviny líbí (panák se chladí v lednici).

Dáda

Vážení a milí,

našemu společnému příteli a kolegovi loutkáři, Mirkovi Slavíkovi, se stala moc ošklivá věc. Byl obviněn a zadržen, a jaký bulvár tuto kauzu provázel jste asi zjistili sami. Proto se na Vás obracíme s žádostí. Vy, kdo Mírka znáte a chcete mu pomoci, přijďte k nám do redakce, kde je stále připraveno k podpisu prohlášení k obvinění a vazbě Miroslava Slavíka. Děkujeme.